

Иван Димитров

Дарът на Боговете

...Последният човек не иска власт.

Румен Леонидов

Пътят водеше напред.

Към края на вселената, ако въобще съществуваше такъв. Бяха изменили толкова много години от онзи миг, когато изоставих мъртвите руини на града зад себе си.

Хората?

Всички бяха мъртви. Земята се бе превърнала в една развалина. Останалите ни светове също. След себе си бяхме оставили единствено пус-ти планети.

Човечеството?

То никога повече нямаше да съществува. Хората сами се бяха избили един друг. Можеше да се избегне пагубната война, но не се намери кой да го стори. Военните искаха само едно – да победят врага, дори това да бяха също човешки същества.

Но гарванът?

Никога няма да забравя призрачния образ на разперилата криле сред звездите черна птица. Сякаш беше самото небе. Звездите блещукаха под нея, а тя самата бе обгърнала целия небосвод. До където погледът ми стигаше, виждах само нея.

Изправих се сред димящите развалини на града. Лекият полъх на вятъра развя дългите ми черни коси. Огледах се. Всичко наоколо бе само развалини и трупове. Хората бяха мъртви. Онези злодеи от небесата ги бяха избили.

И забелязах в небето птицата.

Онези огромни искрици, които присветкваха в звездното небе ме следяха.

Потръпнах при мисълта за създаването, което бе заело целия небосвод и инстинктивно се опитах да се скрия, да избягам. Но нямаше къде, нямаше как. Всичко бе унищожено и загубено. Цели декари от гори около града се бяха превърнали в купчинки пепел и вятърът ги разнасяше наоколо. От сградите бяха останали само отломки, останки от някогашна цивилизация, самоубила се съзнателно, подтикната от алчните и водачи в една последна война.

Аз съм жив.

Мисълта запулсира болезнено в главата ми. Бях жив. След всичко това бях оцелял. Сред тази пустинна планета аз бях останал жив. Но защо? Как?

Надигнах ръце.

Кожата ми бе потъмняла и на места бяха изникнали петна. Във вените си сякаш усещах как кръвта ми пулсира, отровена от оръжията на

агресорите. Какво бяха сторили те с мен?

Изкрещях от ужас.

Сам ли бях в този пуст свят?

В лудостта си побягнах сред развалините в търсене на оцелели. Трябваше да има още живи. Не можеше да съм останал само аз. Трябваше да има още.

Болката пулсираше с неимоверна сила в главата ми. Но аз бягах, търсех. Не откривах и продължавах да търся сред трупове и руините на домовете.

Не мога да съм само аз.

Имах чувството, че полудявам. Мозъкът ми отказваше да приеме истината.

Търсех.

И търсех.

Но нямаше други. Пред погледа ми се появяваха единствено застиналите в гримаса на ужас бледи лица. Имах чувството, че от очите на мъртвците се стичат сълзи. Беше нелепо, дори адски глупаво въобще да си го помисля, но те плачеха.

Ударих с всички сили каменния блок пред себе си и изкрещях с пълен глас, а после бавно се свлякох на колене върху земята. От очите ми се стичаха сълзи.

– Не мога да съм сам. – думите сами излизаха от устата ми. Опитах се да се самозалъжа. Опитах се да потърся изход от ситуацията. Трябваше поне да опитам, да откроя другите оцелели. Но имаше ли въобще такива?

Нямах отговор.

Дори си нямаш понятие. Не знаех как ще оцелея. Какво да направя и какво ме очаква.

– Защо аз? – дали думите ми бяха отправени към боговете и имаше ли такива в този мъртъв свят, защото ако наистина имаше, то те не трябваше да допуснат това. Не биваше да оставят хората да се избият взаимно един друг. Трябваше да помогнат. Трябваше да ги спрат и тогава може би светът щеше да е друг.

Изправих се бавно.

Не трябваше да се отчайвам, а да се боря с живота. Щом бях оцелял веднъж, щях да оцелея отново. Трябваше да се боря и да търся, докато откроя други.

Сигурно имаше още живи. Някъде сред развалините на останалите ни светове. Не можеше да няма още хора. Не биваше да губя надеждата

си в този миг. Сега животът ми се осмисляше с тази мисия – да открия останалите, защото те имаха нужда от моята помощ.

Аз също от тяхната.

И едва тогава си спомних отново за гарвана. За онази мрачна птица, обгърнала с крие небесата и звездите.

Насочих поглед нагоре към небето.

Искриците ме следяха. Зловещи, блестящи звезди в мрачния и студен космос. Едни от всички онези светлинки, които присветкваха примамливо сред безкрая.

Какво искаше птицата? Надсмиваше ли ни се? На мен? Не. На хората, на онези глупави същества, които взаимно се погубиха, убиваха собствени братя и сестри, родители и роднини. Без капка милост, без чувство за вина.

Убийци.

Исках да извикам, но гълтото ми се бе стегнало, сякаш в него бяха заседнали буци лед. Сведох поглед. Стиснах силно юмруци. Остра болка прониза дланите ми и когато ги разтворих по тях се стичаше алена кръв.

Ще открия останалите.

Заклевам се.

Ще ги открия.

Вървах напред по пътя. Наоколо беше миналото – руините от града, зловещи паметници на човешката омраза и алчност, а пред мен бе бъдещето. Развалините на космодрумът се приближаваха неимоверно бързо. Сякаш съдбата ме водеше натам.

Изминаха много дълги години. Посещавах планетите една след друга, но всички до една бяха безлюдни и пустинни. Руините бавно се сравняваха със земята и останките от мъртвата човешка цивилизация бавно се губеха сред праха на миналото.

Хората бяха унищожили всичко живо – и растенията и животните. Нямахше живот. Само мъртва и студена материя. Далечни и мрачни спомени за това, какво е съществувало.

Все повече се убеждавах, че аз съм последният човек, с последният космически кораб, а заедно с мен пътува последният робот, създаден от човешката ръка.

Пътувахме непрекъснато. Кацахме на всяка планета и я изследвахме внимателно.

Нямахше резултати.

Единствено мъртва тишина.

Роботът беше от старите модели. Все още функционираше, сякаш крепен от някаква непозната сила. Когато корабът се разваляше, той винаги откриваш повредата и я премахваше. Непрекъснато се грижеше за системите и повтаряше, че ще си създаде другар. Не от плът и кръв. Не като „човеците“. Това не било в неговия интерес и възможности, а от стомана. Като него.

Бяхме приятели. Дори повече от приятели. Той бе единствено живо нещо около мен. Толкова време бе изминало, че за мен и тази последна машина се беше превърнала в човешко същество, в разум, в мислещо създание.

Толкова много време бе изминало от онзи миг, когато се съвзех сред руините на собствения си град. Косите ми вече бяха побеляли, дали от ужаса и стреса, които бях преживял или от годините. Тялото ми не се бе състарilo въпреки всичките си двеста и деветнадесет години. Не знам дали отровата в кръвта ми бе причината, ако въобще е била истинска отрова. Но по някакъв начин тя ме бе променила. Аз бях толкова човек, колкото и не бях.

А надеждата ми вече почти се бе изчерпала. Последната съставка от кутията на Пандора, ако така можех да нарека цялата тази безмислена война, която бе изригнала като фонтан от отприщилия се капак, започваше да губи смисъла си.

Не виждах нещо обнадеждаващо. Толкова време бе изминало в скитосване от свят на свят. Без резултат. Пред погледа ми непрекъснато изникваха онези бледи мъртви лица, застинали в агония от жестоката болка и обляни в сълзи.

Очите им ме следяха.

Гарванът продължаваше да ме преследва.

Или аз го преследвам?

Непрекъснато се питах аз. Не преследвам ли всъщност него? Не смятам ли, че вината за цялото това нещастие, за падението на човешката раса е в самия него? И защо въобще бих могъл да смятам нещо подобно, без да имам и най-малкия аргумент на своя страна? Или просто търсех кого да обвиня, не оцелели?

Знаех ли, че няма други, че аз съм единственият, последният оцелял от пагубната човешка война?

Може би.

Но защо тогава търсех? И какво всъщност търсех? Имаше ли някакво спасение? За мен? За останалите? За цялото човечество? Можеше ли да спася хората?

Стоях всеки миг загледан през илюминатора на космическия кораб и наблюдавах губещият се в безрая на космоса гарван. Далечните звезди блестяха през крилете му и ме зовяха.

Отново се събудих плувнал в пот.

Пак сън.

Но същият сън. Всеки път. Повтаряше се както музиката на развален грамофон. Преследваше ме непрекъснато, сякаш бях попаднал в един затворен кръг, от където нямаше изход, защото всичко бе прокълнато да се повтаря непрекъснато.

И така до безкрая.

Но имаше ли такъв? И на къде пътувах? Защо продължавах да следвам гарвана? На къде ме водеше? И водеше ли ме на някъде?

Към края на безкрая.

Да наистина. Ако имаше такъв въобще. Той можеше да е дошъл именно от там. Един вестител на края на вселената, изгарящ всичко наоколо, за да израстне един нов свят от пепелта.

Планетите бяха свършили.

Нямаше повече хора.

Аз бях последният.

Осъзнавах болезнената истина. Бях изгубил надеждата си, но въпреки това някъде в себе си продължава да тая, макар и малка част от нея. Винаги човек продължава да се надява, дори когато мисли, че вече няма смисъл от това. Историята за кутията на Пандора се е крепяла на това. Аз също.

Жената в черно ме зовеше.

Изникваше в съзнанието ми като някакъв призрак. Прегръщаше ме и плачеше на рамото ми. Сълзите и си стичаха по ръкава на костюма ми и сякаш топлотата им ме изгаряше.

После се отдръпваше.

Образът и се отдалечаваше. Първо бавно, а после по-бързо и по-бързо. Лицето и замръзваше в гримаса от неуписуема болка. Протягах ръце към нея, но тя изчезваше. Последният и поглед с надежда ме пробождаше с болка.

И отново сън.

Отново съм сам в каютата си.

Човешките светове бяха остнали зад гърба ми. Пагубното падение на расата и цивилизацията ни също. Сега пътувах напред, към бъдещето с единствената цел да настигна гарвана, да открия гнездото му и да разгада мистерията около него.

Пътувах прекалено дълго. Някъде там в безкрая на вселената, там където планетите се губеха в нищото и звездите чезнеха в далечината. Пътя ми бе само един.

Гарванът се появяваше от време на време, приближаваше космическия ми кораб, а после изчезваше както и преди. Наблюдаваше ме всеки миг, сякаш за да се увери, че продължавам след него, не се отклонявам от курса.

Имаше нещо повече от птица в него. Беше нещо повече от свръхестествено явление. Може би нещо средно между двете. Не бих могъл да определя с точност, а кой би могъл да го стори. Но това не бе от значение, не и в този миг. Бях изгубил всичко и сега ми оставаше единствено пътя напред.

Планета.

Мисълта сама изникна в съзнанието ми. Толкова отдавна не бях виждал планета. От онзи миг, когато напуснах и последния човешки свят с изгубената надежда да открия други оцелели, но това не бе оптичка измама. Кръглото кълбо се доближаваше с всеки изминал миг и растеше неимоверно бързо.

Синя планета.

Вода.

Бе първата ми асоциация. Както на Земята. Но имаше и суша. Това не беше само водна планета. А имаше ли и хора?

Гарванът се насочи към нея.

Погледът ми улови как птицата бавно се смали и изчезна в атмосферата на планетата.

Атмосфера.

Датчиците на компютърът регистрираха моментално класа и типа на света пред тях. Системата не можеше да греши. Тя беше една от гордостите на човечеството, ако въобще една мъртва цивилизация можеше да се гордее с нещо, след като бе създала такива смъртоносни оръжия и се беше самоунищожила с тях.

Мислите ми отново ме върнаха в онзи миг преди толкова много години на родната ми планета. Сред онези развалини от собствения ми град. Труповете на съгражданите ми, човешките трупове, бяха толкова много и толкова ...

Убийства.

Човешката цивилизация почиваше на убийството като начин на придобиване на богатствата. Парите раждаха властта, а който притежаваше властта, командваше цялото общество. Това бяха аксиомите и

девизите на онази вече загинала раса, на онова изродило се общество, което в заслепението от алчността и егоизма си бе позволило да се самоунищожи.

А тук имаше ли хора? Можеше ли тук да са последните оцелели? Можеше ли гарванът да бе довел до тази планета останалите живи, както беше сторил с мен?

Имаше само един начин да разбере.

Трябваше да кацна.

Приземих се в единствения град на планетата. Изглеждаше изоставен и пуст. Датчиците не откриха каквото и да е признак на живот, дори и по-нисш.

Дали и тук бяха преживяли този катаклизъм на самоунищожението? Бяха ли започнали една братоубийствена война? Къде бяха изчезнали жителите на града?

Нямаше отговор.

Опитах се да не мисля повече за това, да не насочвам мислите си отново към болезненото минало. То бе зад гърба ми. Сега оставаеше единствено пътя напред.

Борбата.

Трябваше да се боря. За себе си и да търся. Да открия какво е станало с жителите на града. И после да продължа нататък, ако въобще имаше нататък, защото колкото и абсурдно да звучеше това наистина можеше да е краят на безкрая, последната точка от вселената. Гарванът беше кацнал на тази планета. Значи и аз трябваше да го последвам. Нужно бе да открия защо бе дошъл именно тук.

Кислород.

Системата показваше, че отвън има кислород. Но до колко бе така? И до колко бе като този на Земята?

Сто процента идентичност.

Не знаех дали да вярвам или да се удивлявам. Всичко ми изглеждаше толкова еднакво. Сякаш бяха попаднал в средновековието. Типичен земен стил от онези години. Никога не бих могъл да го сбъркам. Единствено липсваха хората.

Рицари.

Изглежда тук трябваше да има поне рицари. Можеше ли да са избягали? Или да ме чакат скрили се в засада, изплашили се от появата на кораба ми?

Не.

Всичко това изглеждаше прекалено нелепо. Не можеше да

съществува толкова далечна планета двойник на Земята. Не можеше да има втора Земя.

Но защо пък не?

Тук всичко изглеждаше толкова абсурдно и невероятно. Сякаш бях попаднал в собствените си фантазии, в онези детски рицарски романи, които толкова обичах да чете. Крал Артур и кръглата маса. Камелот. Смешният воин за добро дон Кихот и Санчо Панса. Всичко изглеждаше толкова реално, за да е истина и същевременно толкова истинско, за да не е измама.

Дали съм мъртъв?

Можеше ли да съм умрял и това да е задгробния живот? Какво ставаше с човек, когато завършеше живота си в света на живите? Преселваше ли се в някакъв подобен свят?

Може би.

Но не можеше да съм мъртъв. Не и сега. Не и в този миг. След всичко, което се бе случило. Трябваше да съм някъде там в космоса. Искаше ми се да мога да тичам по звездите, да гоня кометите. Детските ми мечти и мисли.

Но аз бях тук. На тази далечна планета и от мен се изискваше да разбера какво е станало и защо гарантът е кацнал именно тук. Отговорите ме очакваха някъде там долу.

Излязох отвън без скафандър. А и с какво можеше да ми послужи на мен? Вече нямаше какво да губя, дори собственият си живот. Бях го изживял вече почти три пъти.

Но въпреки това роботът ми се скара. Както родителите се карат на малокто детенце. Помоли ме поне да взема със себе си ръчния бластер и аз не отказах.

Оставих стоманения си другар в космическия кораб да го пази и поех напред по улицата. Вървах известно време докато не достигнах до огромен площад, по средата на който се издигаше скелето на четириъгълна пирамида, съставена само от ръботете и основата, без каквито и да било стени.

Доближих се до нея и едва тогава забелязах девойката, скрила се зад камарата от камъни до мен. Дрехите и бяха мръсни и изпокъсани, косата и спластена, но въпреки това излъчваше някаква странна красота, която сякаш ми се стори позната.

Погледът и ме накара да потръпна.

Момичето от съня.

Опитах се да се доближа до нея, но в същия миг тя побягна.

Последах я и едва успях да я хвана за рамото. Тя се издърпа настрани и в ръката ми остана парче от оскъдното и облекло.

Отново я догоних.

– Какво е станало тук? – запитах я аз. – Коя си ти? Защо бягаш?

– Пуснете ме. Моля ви. – проплака тя.

– Защо се страхуваш от мен? Няма да ти сторя нещо лошо. – в думите ми имаше само истина, но сякаш тя така и не се опита да я разбере.

– Моля ви.

– Как се казваш? – настоях твърдо.

– Моля ви. – опитваше се да се отскубне от желязната ми хватка, но безуспешно. – Гарванът ще ме погуби.

– Защо?

– Моля ви. – по страните и се стичаха сълзи.

– Аз ще го убия. – рекох и я пуснах. – Той ли е отговорен за всичко това...?

Думите ми останаха без отговор, защото девойката побягна отново и се изгуби сред пустия град. Сякаш сънят ми се сбъдваше. Тя си отиваше, а след нея оставаше празнота и болка. Погледът и ме пронизваше както и в съня.

Стоях така няколко мига загледан в белите каменни стени на сградите, между които бе изчезнала тя, а после тръснах глава, сякаш за да се отърва от песимистичните си мисли и с решителна крачка се отправих към скелето на пирамидата.

Щях ли да се вкопча в схватка на живот и смърт с гарвана? И въобще беше ли виновен за всичко това именно той? Или грешах? Само ли носеше вината си човечеството?

Въпроси без отговори.

Винаги бе така. От толкова много години насам. Отговорите бяха някъде там в края на безкрая. Чакаха да бъдат открити и аз трябваше да сторя именно това.

Слънцето започваше да залязва.

Аз стоях и очаквах гарвана. Имах странното усещане, че щом е кацнал на тази непозната планета, той ще дойде именно тук. Цялата тази чудата постройка само повече засилваше асоциациите ми с хранилката за птици.

Дали да вляза в постройката?

Запитах се, но без въобще да помисля се вмъкнах под ръбовете на пирамидата.

И изведнъж визуалната представа за заобикалящия ме свят сякаш

се притъпи. Каменните сгради на изоставения град. Чезнещото зад хоризонта жарко слънце. Плуващите в синьото небе къдрави облаци. Усещането за всичко се притъпи.

Зелено.

Жълто.

Червено.

Синьо.

Цветовете пулсираха един след друг, преливайки в една нежна вълна от светлина.

Погледнах към върха на пирамидата.

Идваха от там.

– Какво означава това? – думите ми прокъртяха в нищото, сякаш пирамидата притежаваше невидими стени. Всичко започваше да се развива прекалено стремглаво и мистериозно. Настъпваше ли развръзката, която бях очаквал толкова дълго? Щях ли да открия отцелелите хора или щях да загина?

Птицата кацна на площада и фокусира искрящите си очи върху мен. В първия момент замръзнах, но после с едно бързо движение извадих бластера от кобура и го насочих към птицата.

Стреляй.

Един глас прокъртя в главата ми.

Защо?

Отвърна друг.

Убий гарвана.

Заповяда първият глас.

Това ли искаш? Да убиеш едно невинно същество? Да бъдеш като останалите?

– Не. – изкрещях. Тези гласове. Не трябваше да ги чувам. Те не бяха реални. Не съществуваха. Не можех да полудявам. Или вече бяха луд? Какво ставаше с мен?

Гарванът започна да се приближава.

Изтръгнах. Пръста ми трепереше над спусъка на бластера. Държах противника си на мушката. Но противник ли ми беше? Защо го въприемах като такъв? Не искаше ли да ми помогне? По челото ми се стичаха вадички пот.

Птицата стъпи върху основата на пирамидата.

Само няколко крачки.

Трябваше ли да стрелям? Щях ли да я оставя да ме доближи? Деляха ни само няколко метра.

Нервите ми бяха изопнати до краен предел. РДори и ръката ми започна да трепери от напрежението. Щях ли да се изпусна? Щях ли да застрелям гарвана? И до колко можех да го убия с примитивното си оръжие? Тази мистична птица? Бях я видял над собствената си планета, прозрачните и крила бяха закрили небосвода, но въпреки това аз виждах звездите. Онези искрици в очите и. А сега тя бе толкова малка. Сякаш един микроб в сравнение с преди. Но не бяхме ли ние микробите за нея? Тя беше толкова огромна.

Преди.

Обаче тя продължаваше да си е все така зловеща, както в онзи миг на гибелта на човешката цивилизация. Тя беше видяла всичко със собствените си очи. Аз не. Можеше ли да е по-стара и от вселената? От къде се бе появила? И къде отиваше? Защо бе кацнала тук? Защо именно тук?

Тя застана пред мен.

Бластера ми бе на милиметри от главата и. Само още един миг и щях да натисна спусъка, щях да натисна бутона...

Бутона!

Мисълта ме накара да потреперя. Онези малодушни водачи, които от страх бяха натиснали бутона и бяха разрушили цялата човешка раса с необмислената си постъпка. Бях ли се превърнал в един от тях? Последният човек, носещ във вените си отровата и проклятието на цивилизацията си. Щях ли да постъпя като събратята си?

Не.

Не трябваше да се поддавам на страха. Не биваше да се поддавам на изкушението. Веднъж съдбата ме бе спасила от смърт и ако ми бе писано да загина сега, то трябваше да погледна страха в лицето.

Победа или свинец.

Трябваше да защита достойнството и честта на човешката раса. Беше важно да се откажа от лесната алтернатива и да кажа не на бутона. Сега или никога.

Свалих бластера.

И гарванът ме прегърна като свое дете. Имаше толкова тополина и добрина в прегръдката му.

– Защо искаше да ме убиеш? – рече тихо.

Не знаех какво да кажа. Нямах отговора на въпроса, но се насили да кажа истината.

– Не знам. – думите прозвучаха толкова просто, а в тях имаше толкова искреност.

Птицата не отвърна.

– Какво е станало на тази планета? – запитах миг по-късно. – Твоя ли е вината за всичко това?

Мълчание.

– Отговори ми. – в гласът ми се прокрадна нотката на нервност. – Кой е виновен за всичко това?

Искриците в очите на птицата блестяха.

– Заради това ли искаше да ме убиеш? – отвърна тя и думите и сякаш ме прободоха.

– Не. – замълчах за миг. – Всъщност да. Може би. Не знам. Не мога да определя. Объркан съм.

– Така ли мислиш?

– Сигурно.

– Но не си сигурен.

Не знаех какво да отвърна. Не знаех какво да сторя. Стоях така в прегръдката на птицата, както в онзи миг, когато се изправих сред развалините на собствения си град, с мисълта че съм останал сам в тази студена вселена.

– Обвиняваш ме за гибелта на сънародниците си. – продължи тя. – Ти ме обвини и за съдбата на жителите на този град.

– Затова ли ме заведе до тук? – рекох.

– Ти ме следваше. – отвърна птицата.

– Аз търсих оцелели.

– Не. – беше твърдо убедена, сякаш знаеше по някакъв начин, че не е било така.

– Сам ли съм?

– И да и не. – гласът бе топъл.

Не знаех дали да изпитвам радост или болка. Имаше ли оцелели или не? Наистина ли бях последният? Грешах ли? Отговорите липсваха, но имах странното чувство, че ми предстои да ги открия. Още мънично и в един миг...

– Какво те накара да постъпиш по-различно от сънародниците си? – запита гарванът.

– Не знам. – рекох в първия миг. – Или поне не съм много сигурен. Но аз не исках да бъда като тях. Трябваше да спрем войната. Трябваше да се противопоставим на това, но никой не го стори. Всички стояхме без да ни интересува нищо, безмълвни и безучаствни като някакви кукли. Но водачите натиснаха копчето. – и сам се зачудих защо използвам тази метафора, вместо истинското събитие, до колкото събитие можеше да се нарече братоубийствената война. – Не трябваше да натискам

копчето. Трябваше да рискувам, вместо да създам една нова война, да убия още хора, защото всички сме виновни за гибелта на цивилизацията ни. Нито един от нас не се опита да я предотврати. Само стояхме и гледахме какво ставаше.

Млъкнах.

– Искаш ли да помогнеш на момичето от съня си и да му вдъхнеш капчица живот? – прошепна птицата. – Готов ли си на всичко, дори на жертва, за да и дадеш това, което всички вие отнехте от самите себе си? Живота.

Трепнах.

– Защо?

– Тя те обича. – отвърна гарванът.

– Защо?

– Ти не я ли обичаш?

Запитах се сам. Но не открих отговора. Толкова много въпроси имах, а нямах отговор на нито един от тях. Защо? Обичах ли я? И какво можеше да се нарече обич или любов?

– Не знам до колко искрен бих бил ако кажа „да“ и до колко ще излъжа ако отвърна „не“.

Тя плачеше на рамото ми. В нея се бе събрала толкова болка, беше се утаявала толкова дълго в душата и и в един миг тя я бе изляла. Сълзите и бяха горещи. Изгаряха ме.

После се отдръпна.

Протегнах ръце към нея и тя изчезна.

Тръснах глава. Съзнанието ми се бе напълнило с какви ли не глупости. Какво ми ставаше? Отново започваха да ми се привиждат онези неща.

Тя е обречена.

Гласът проехтя болезнено в главата ми.

Ти също. Обречени сте да бъдете вечно сами. Вие сте последните оцелели.

Имаше ли смисъл във всичко това? Какво можеше да означава? Защо точно аз? Защо бях обречен? А защо и тя? Какво ни свързваше? И въобще свързваше ли ни нещо?

– Знаеш ли коя е тя? – запита ме изведнъж гарванът.

– Усещам. Но не мога да определя. Има толкова много неизвестни във вселената.

– А трябва. – рече тя. – Трябва да разбереш ако искаш да и помогнеш.

– Но...

Спомените нахлуха отново. Погледът и ме прониза. По страните и се стичаха сълзи. Протягах напред ръце, но безполезно тя изчезваше както всеки път.

– Познаваш ли я?

– Може би.

– Обичаш ли я?

– Може би.

– А искаш ли да и помогнеш?

Замълчах за миг. Исках ли наистина да и помогна? Тя ли бе наистина последният оцелял? Единственият оцелял освен мен? Можеше ли да греша? Можеше ли да не е така?

Всичко това приличаше на сън. Но усещах, че на беше. Имаше толкова истина в него. Сякаш си мислиш, че всичко ще свърши когато се събудиш, но всъщност си буден.

Погледнах гарвана в очите.

Искриците очакваха.

– Да. – тонът ми бе твърд. – Ще и помогна.

– Тогава я потърси.

– Къде?

Изведнъж сякаш в мен се появи чувството, че птицата ми се присмива, прави си шеги с мен. Можех да се откажа. Само трябваше да го кажа на глас.

– Последвай фантазията си. – отговорът бе кратък.

Последният ми шанс да се отхвърля от думата си. Да се измъкна като победен, но да се измъкна жив. Да загубя честта и достойнството си, своето и това на расата си, но да остана жив, да продължа да живея. Не в този свят. Вече бях избрал пътя си и трябваше да го следвам до края на безкрая, ако въобще имаше такъв на хоризонта.

Отстоях волята си.

Пътят е пред мен.

И гарванът изчезна.

Огледах се и едва тогава забелязах черната дупка в основата на пирамидата. Доближих се до нея и погледнах в извиращият от дъното и мрак. Всичко бе толкова тъмно и студено. Един далечен хлад ме блъсна в лицето и аз потръпнах.

Това ли е пътят?

Запитах се, но изглежда отговора бе „да“.

Трябваше да мина през дупката. Нямах друг избор.

Последвай фантазията си.

В главата ми прозвучаха последните думи на гарвана и аз скочих в чернотата.

Всичко около мен беше мрачно и зловещо. Сякаш бяха попаднал сред огромен безкрай от тъмнина. Не виждах края, не виждах и началото. В един момент имаше светлина, а после само мрак.

– Помогни ми. – един крехък глас прошепна в чернотата и в краката ми изникна бледо зеленикаво сияние.

Наведох си и едва тогава различих образа на малката, увяхваща роза. Ако не беше слабата светлина, който излъчваше, никога нямаше да я открия.

– Какво си ти? – запитах я.

– Малката роза. – отвърна цветето. Асоциацията ми бе толкова близо до истината.

– В каква беда си попаднала? – с огромни усилия успях да открия въпроса.

– Увяхвам. – рече тя. – Бавно с всеки изминал миг умирам.

Стана ми жал.

Горкото цвете загиваше. Умираще бавно и само усъзнаваше това, което ставаше с него. Сякаш бе прокълнато да го знае.

Но какво ми става?

Цветята не можеха да говорят. Те не можеха да мислят и беше абсурдно дори да усъзнават когато загиват. Те бяха обикновенни растения, не разум като нас хората.

Но какво лошо имаше в тях. Дори и да можеха да мислят. Дори и тогава те бяха по-добри от нас самите. Защо те носеха със себе си красотата и добротата. Ние хората бяхме образите на истинското зло, на онава, което ни унищожи.

И отново мислите ми се върнаха към онзи миг, когато осъзнах истината, че след всички тези години на прогрес, човечеството беше изчезнало, собственоръчно се бе изтрило от лицето на вселената, а аз бях останал последния.

Обречен вечно да скитосвам на далеч и шир, и да търся оцелелите. Да търся отговорите, а в себе си да нося отровата, която ме разяждаше от вътре, убиваше ме бавно.

Цветето също.

То умираше и го знаеше. Както и аз.

За това ли го съжалих?

Може би. Но дори да бе така, то не заслужаваше тази участ. То не

беше виновно. Трябваше да му помогна. Не биваше да загива, не и когато имаше кой да го спаси.

Но какво да сторя?

Да. Толкова дълго търсех отговора на този въпрос. Какво трябваше да направя? Къде трябваше да отида? Бях ли открил след тези дълги години мястото?

Може би.

И отново се върнах назад в миналото, обляха ме старите спомени, за онези мигове, когато заедно с майка си поливахме цветята в градината, за онези хубави времена. Колко бързо бях забравил за тях. Колко бързо бях забравил за всички, дори за собствените си родители. Толкова ли се бях променил? Толкова ли много ме бяха променили онези години на самота?

Сега бях в чернотата...

Какво бе това място?

Не знаех, но веднага бих го определил като свят на смъртта, в каквото се бе превърнал и този на хората. Тук нищо не носеше със себе си живот. Цветето загиваше, а го обгръщаше стедуния мрак. Съдбата му се доближаваше до моята.

– Ще ти помогна. – рекох и сякаш усетих как то премества погледа си върху мен. Изглеждаше толкова нелепо, но сякаш то ме гледаше, с надежда.

Само ако имах малко вода. Един чайник с вода. Не повече. Трябваше да помогна на загиващото цвете. Да го поляя. Бях му обещал. Не можех да се отхвърля от думата си.

Защо го направи?

Не знаех. Защо наистина му обещах да му помогна? Беше ли останала в мен достатъчно доброта? Не ме ли беше променил ледения и безкраен космос?

Само една чашка вода.

Дори не го изрекох да глас и в ръката ми се появи от нищото една керамична чаша, а в нея имаше вода. До горе. Беше пълна с вода до горе. Не можеше да бъде!

Бавно и внимателно полях цветето.

– Вода. – звънчеше крехкото му гласче, като малко момиченце, което си играе навън в дъжда, а капките го обливат и то пее, радостно и щастливо.

Водата свърши и кашата изчезна, сякаш никога не бе съществувала, а розата разцъфна в прекрасен цвят. Наоколо се разля зелено сияние и

мрака избледня пред светлината.

В един миг се намирах сред тъмнината на царството на смъртта, а в следващия бях наред огромно поле с цветя. До където погледът ми стигаше виждах единствено зеления цвят.

Цветята ми се усмихваха.

– Благодарим ти. – това не беше само онзи крехък глас на увяхващата роза пред мен, а на всички цветя по целия този безкрай.

Не знаех какво да кажа. Стоях така, загледан в заобиколилата ме зеленина. Толкова много години бяха минали от онзи последен път, когато видях истински цвета. А после срещях единствено мъртви и студени планети. Без живот.

Усмигнах се.

– Приеми този дар от нас, като знак на обич. – рекоха те и от разцъфналия цвят на розата се издигна във въздуха малка сфера, пулсираща в зелено.

Приех я.

И в същия миг една непозната сила ме издигна над земята. Под мен се разнесе възбуден шепот. Гласовете на цветята бавно заглъхнаха щом се озовах над облаците.

Пред мен стоеше слънцето.

– Добре дошъл, скитнико. – гласът идваше от всякъде. Хиляди лъчи светлина обливаха с топлина тялото ми.

– Добре заварил. – трудно открих думите.

– Знам защо си дошъл. – рече то. – Знам, че това е една от спирките по твоя дълъг път. Помогна на Малката роза. Вдъхна и онзи живот, който тя никога не бе имала, затворена от толкова години в тъмнината на мрака.

Стоях мълчалив.

– Знаеш ли какво държиш в себе си? Какво ти даде тя?

– Не.

– А би трябвало, защото тя подари на теб, чужденеца, своя цвят – зеленият цвят. Тя постави в твоите ръце собствената си съдба.

Слушах.

Не знаех какво да отвърна. Пред мен беше слънцето, никога до сега не бях си и помислял, че то е толкова живо, колкото и ние самите. Никога не си бях представял, че мога да го срещна лично и да говоря с него. Всичко беше като в сън.

Само стоях и слушах.

– Искам да те посъветвам нещо. – продължи слънцето. – Знаем

колко е скъп за Малката роза зеленият цвят. Знам че раздялата и с него може да я убие. И затова бих те помолил да и го върнеш. Естествено ще те наградя щедро за това. Ще получиш всичко, за което само може да си мечтал. Несметни богатства. Всичко. Единственото, което се иска от теб е да ми предадеш зеленият цвят, за да и го върна, а после може спокойно да излетиш с космическия си кораб.

Продължавах да мълча.

Трудно бе да осъзнаеш, че в един миг като този си застанал срещу не кой да е, а слънцето, самото слънце. Всичко изглеждаше толкова близко за реалност. Измъчваше ме странното усещане, че това не е истина, а някакъв сън или може би друг свят. Можеше ли тази планета да е врата за друга реалност?

Всичко е възможно.

Дори прекалено, особено когато щом пожелаеше можеше да получиш в ръката си чаша с вода, която естествено мигове преди това не е била там.

Всичко изглеждаше толкова странно. Онази мрачна безкрайност, възродила се в необятно поле от зелена растителност. Гласовете на цветовете и подаръка. А сега слънцето в облаците.

Та аз съм в облаците.

Недоумявах. Как въобще можеше да се случи всичко това? По какъв начин? Защо?

– Малко ли ти се струва това, което ще ти дам в замяна на зеленият цвят? – обади се слънцето.

– Не. – отвърнах механично. Богатствата, които ми предлагаше наистина бяха повече от колкото човек би си представил, ако въобще имаше намерение да ми даде това което исках, защото на мен не ми трябваше злато и скъпоценности.

– Може би се притесняваш от факта, че ще ти е трудно да ги събереш на космическия си кораб. – продължи то. – Не се притеснявай за това. С наградата ще има още кораби, милиони кораби ако поискаш, за да може да прекараш всичко.

– Но на мен не ми трябва злато. – рекох.

– А какво? Кажете и ще го получиш веднага.

– Знаете ли. – започнах. – Наистина тази планета се оказа за мен една от многото места, на които потърсих човешки живот. Търсех последните оцелели.

– Искаш да сътвориш за теб една планета с последни оцелели? От какво? – запита ме то.

– Преди години... или може би беше повече. Толкова отдавна беше, че дори не си спомням кога. Човешката раса претърпя една братоубийствена война, която доведе до залеза и. Единственият оцелял бях аз и тръгнах из далечния космос да търся оцелели. Да откроя последните, онези които очакваха с надежда да бъдат открити.

Слънцето замълча за миг.

– А ти може би си този, който ги търси с надежда? С последната си надежда? – рече то.

– Да.

– Но защо вършиш всичко това, когато си последният оцелял?

Последният?

Не го изрекох на глас, а имаше ли смисъл да го правя? След всичките тези безплодни години на празна надежда, продължавах да се надявам, че има още оцелели, които също с празна надежда очакваха да бъдат открити.

Можеше ли да е така?

Продължавах да се питам. Не откривах отговора, но се опитвах да го намеря. Трябваше. А въобще имаше ли друг начин? Нужно ли бе накрая да се примирия с болезнената мисъл. Да приема фактите такива каквито бяха?

– Не бери грижа за това. – заговори слънцето. – Ще сътворя специално за теб една планета с последните оцелели, които много скоро след като си тръгнеш от тук ще откриеш.

– Но аз не искам да бъде създадена така. – отвърнах. – Те трябва да са си съществували още от онзи миг, когато цялата ни цивилизация беше загинала.

– И това не е проблем. – рече ми то. – Ще се постарая да изтрия старите ти спомени и да ги заменя с нови. Никога няма да си спомниш, че си идвал тук.

– Но... – замлъгнах.

Имаше ли смисъл да продължавам разговора. Слънцето непрекъснато говореше за този зелен цвят. Непрекъснато си намираще какви ли не предложения за него. Наистина ли го искаше за Малката роза. Не беше ли това някакво превъплъщение на дявола? И предпазваше ли ме дара на цветето от него?

Дали да му го дам?

Щеше ли да удържи на думата си и да създаде, ако не свят на оцелели от войната, то поне един нов човешки свят, една нова човешка цивилизация?

– Не. – отказах твърдо.

– Сигурен ли си? – запита ме лукаво слънцето.

– Да. – потвърдих.

– И си адски прав. – рече то. – Малката роза ти гласува огромно доверие като остави в твоите ръце собствената си съдба. Тя ме помоли да ти помогна и аз. Не бях сигурен. Трудно е да дадеш нещо толкова ценно на един чужденец, но ти си го заслужи. – и сякаш с една призрачна огнена ръка слънцето откъсна от короната си един златист косъм или поне аз така успях да оприлича, това което наистина стана в онзи миг, защото как по друг начин бих могъл да го опиша.

Беше малка сфера.

Стоеше неподвижно във въздуха пред мен, а около нея играеха игриво златисти пламъци.

– Вземи този дар като знак на уважение към теб за доблестта ти. – каза слънцето.

Протегнах се и въпреки привидно горящата сфера не усетих някаква болка при допира си с материята.

В същия миг от облаците под мен изникнаха множество стръкове трева и погълнаха всичко наоколо, а в следващия миг от земята изскочиха дърветата. Можеше да се каже, че са намирах наскоро голяма полянка в гора, ако не беше трибуната, от която ме наблюдаваха множество тъмни безформени силуети.

Арена?

Черният рицар пред мен измъкна меч от ножницата си със злоещо съскане.

Трябва да се бия.

Не можех да се оставя на нападателя си да ме погуби. Не и в този миг, в тази реалност, този сън.

Може би.

Отдръпнах се ловко настрани и сам се учудих на способностите си. В целия си живот, никога не бях могъл да сторя това толкова бързо. Дори неестествено бързо.

Имаше някаква магия.

Щом рицарят замахна отново, аз се отдръпнах за втори път. Опитах се да сграбча дръжката на бластера, който трябваше да лежи лениво в кобура, но той липсваше.

По дяволите.

Изругах мислено и за трети път избегнах с онази неестествена бързина удара на рицаря в черно.

От къде се взе?

Запитах се, но отговорът сякаш лежеше някъде там в паметта ми. Нали в този свят трябваше да има жители. Не открих такива, въпреки това несъмнено мислите ми бяха получили образ от плът и кръв. Единствено не можех да разбера защо онези, които ни наблюдаваха нямаха форма и лица.

Отдръпнах се назад.

Дистанцията между мен и рицаря се увеличи неимоверно, но онзи не се отказа. Бавно продължаваше да се приближава към мен с една твърдоглава увереност.

Огледах се.

Имаше ли тук мечове?

Нямах време да си помисля, защо се запитах именно това – мечът стоеше примамливо забит в тревата до крака ми. Само трябваше да го измъкна от земята.

Това и сторих.

А в следващият миг парирах атаката на черния рицар. Прозвуча зловещ метален звън. По остриетата на оръжията ни прелетяха искри. Онзи се опита да ме изблъска назад.

Странно.

В онзи миг дори не помръднах. Стоях като закован за земята.

Рицарят забеляза това, отстъпи назад и пробва светкавичен удар от дясно.

Отново го парирах без проблем. Никога не бях тренирал фехтовка, а от мечове си нямах и най-малка представа, но това въобще не ме затрудни. Сякаш цял живот бях въртял хладните оръжия в ръце. Имах чувството, че съм попаднал в кожата на Конан.

От към публиката долетя ръкопляскане.

За миг погледнах натам – онези тъмни безформени силуети стояха неподвижно както някакви статуи, без дори да правят опит да се движат, а звука идваше от тях.

Можеше ли да има замаскиран високоговорител?

Ударът на рицарят ме изненада.

В един миг бях насочил вниманието си към изкуствената публика, до колкото така можеха да бъдат наречени онези зловещи фигури на трибуната, а в следващия с огромни усилия успях да се отдръпна от смъртоносна дъга на противниковият меч.

Острието докосна леко ръкава на лявата ми ръка и кръвта обагри дрехите ми в алено.

Болка.

Усещах болка. Силна болка. Но защо? Това не можеше да е сън. В сънищата човек не можеше да умре, не можеше да се нарани наистина. Но имаше кошмари. Можеше ли това да е такъв? Заблуждавах ли се или се самозагългвах?

Не може да е сън.

И сигурно не бе такъв. Но до колко можеше да е реалност? Човечеството бе загинало. Аз бях последният отцелял. Следвах гарвана до тази планета. А къде бе тя? И онзи град? Момичето? Скелето на пирамидата и цялата тази бъркотия сега?

Цветето.

Слънцето.

Рицарят.

Какво можеше да означава това?

Не знаех, а въобще можех ли да разбера? Имаше ли някаква възможност да открия търсения отговор? Щях ли въобще някога да открия нужните отговори?

Рицарят замахна отново.

Отбих удара му и преминах в атака. Беше ме обзел гняв. Болката. Раната и кръвта. Той искаше да ме убие. Аз ще го убия. Не може да си играе така с мен.

Рицарят премина в защита и отстъпление. За миг насочи погледа си към безформените силуети на трибуната. Сякаш в погледа му забелязах отчаяние.

Нанесох нов удар, мечовете ни се срещнаха и с всичка сила го изблъсках на тревата. Избих оръжието от ръката му и задъхан насочих острието към врата му.

Предаваш ли се?

Не го запитах. Стоях така и дишах тежко. А рицарят продължаваше да ме наблюдава с онзи безразличен поглед, присъщ на обречените на смърт.

Погледнах към трибуната.

Защо го правя?

Ако можех да определя по някакъв начин реакцията им то несъмнено те бяха стиснали юмрци с палци насочени надолу.

Убий го.

Зовяха ме гласовете им.

Аз продължавах да стоя с насочено към врата на рицаря острие, дишайки тежко.

Не исках да го убивам. Но той щеше да го стори. Нямах да се поколебае и за миг. Щеше да ме довърши в мига, когато му се отдадеше това.

Защо изчаквам?

Не трябваше да го убивам. Не трябваше да убивам когото и да е. Хората се погубиха взаимно. Те не успяха да се вземат в ръце и да спрат братоубийствената война. Хванаха се за гърлата и това доведе до гибелта на расата ни.

Не.

Опитвах се да запазя волята си от досега на онези зловещи и далечни създания.

Да.

Щептяха гласовете в главата ми. Сякаш по някакъв начин онези безформени фигури успяваха да говорят в моето съзнание. Повтаряха и повтаряха. Без да спират. Непрекъснато. Монотонният им шепот ме опияняваше.

Трябва да го убия.

И щях да го направя ако в онзи миг не бе изникнал отново в съзнание то ми образа на момичето в черно. Тя плачеше. Ръката ми напразно се протягаше към нея.

Тя беше изчезнала, както всеки път.

Захвърлих меча настрана и той изчезна в нищото сякаш никога не бе съществувал. Тъмните безформени фигури на трибуната също. Рицарят се изправи.

– Можеше да ме убиеш. – рече той. – Нямах как да те спра. Но ти не го стори. В теб има повече чест и достойнство от всеки друг. Аз ценя тези качества. – бавно измъкна кинжала от ножницата на пояса си, допръ острието в дланта си и го стисна. Издъпна оръжието и когато разтвори юмука си, капките кръв кръв се издигнаха във въздуха и започнаха да образуват малка сфера. Изглеждаше ми като сън. Как въобще можеше един кинжал да пробие металната ръкавица? Нямах отговор. Сферата пулсираше в червената гама. – Вземи този дар от мен. – рече рицарят и изчезна в нищото.

Задържах го с ръце.

– Успех. – долетя миг по-късно ехото му, а после изведнъж пропаднах в земята. Изглеждаше така, но всъщност падах от облаците.

Над мен бе небето, а под мен морето.

Паднах с плясък в морето. Нещо ме сграбчи за крака и една уродлива глава се показа над водата. Двете и зловещи очи ме пронизваха

ужасяващо.

Октопод?

Ако можех да определя това създание като октопод-мутант или представител на изчезнал вид, то несъмнено щях да се окажа прав. Изглеждаше ми като в онези детски филмчета, където водолазите винаги попадаха на такива екземпляри или на акули.

Стори ми се смешно.

Но всъщност не бе така. Октоподът уви около тялото ми още две от пипалата си, преди да успея да реагирам по какъвто и да е начин. А можех ли въобще да реагирам?

Спусна се под водата и ме повлече надолу към дъното. За миг уста ми се напълни със солена вода, а после отново щом я изплюх и се опитах да вдишам въздух.

Задушавах се. Но опитите ми да се освободя, за да изплувам на повърхността, нямаха резултат. Хватката на октопода бе желязна.

Защо не си взех поне водолазната маска?

Не го бях изрекъл, а и как можех да сторя това под водата, но още на мига маската се появи сама върху лицето ми. Магия. Можеш да я наречеш както искаш. Същото както с чашата вода и меча. Щом го бях помислил, то се бе сбъднало.

Октоподът продължаваше да ме тегли надолу към дъното. Наближавахме един стар потънал кораб. Сякаш беше излязал от някой от онези древни пиратски филми, които по някога пускаха по телевизията. А не бе ли се пръкнал именно от там? Не го ли бях повикал и него с мисълта си?

Защо не поисках пулсатор?

Мисълта ми не извика оръжието. С негова помощ спокойно можех да се справя с октопода, но сякаш не исках да сторя това. Какво можеше да ме очаква в кораба?

Искам да разбера.

И това беше причината. Знаех го. Дори прекалено добре.

Октоподът доближи до пробойната в корпуса на потъналия кораб и внимателно ме пхна вътре, сякаш бях най-обикновен товар, а той кракът или електрокарът. Отпусна хватката и издърпа пипалата си навън.

Може би щях да забележа, че продължава да стои пред пробойната и пази да не изляза, но в онзи миг, когато забелязах седналата на златния трон русалка, мисълта да се опитам да избягам се изпари бързо от главата ми.

Тя няма крака.

И не можеше да седи, но така бе извила опашката си, за да изглежда, че сякаш е седнала на трона. Около нея по цялото дъно на кораба лежаха купища злато.

– Здравей, страннико. – рече тя.

Не знам как го направи. Само движеше устни, а гласът и звучеше в главата ми. Имаше мек и приятен тембър. Благ и красиви черти. Водата нежно галеше косата и тя сякаш се вееше, доколкото можех да направя подобна асоциация.

– Здравей. – отвърнах вцепенен, не толкова от страх колкото от изненадата. Защо една русалка щеше да приеме такова, толкова приличащо на хората държане? А и какво бе това място? Къде се намираше? Какъв бе този кораб?

Нямах отговор. И не потърсих такъв.

– Знам защо си дошъл тук. – рече тя с мекия си тембър. – Знам какво търсиш.

– Синият цвят? – мисълта сама проблясна в съзнанието ми. Онези цветове на върха на пирамидата можеха да означават само едно – животът, скъпоценностите, кръвта и победата.

Но защо победата?

Гласът на русалката ме накара да преместя вниманието си отново върху нея.

– Да. – рече тя и сякаш се засмя. Това не беше ехидна усмивка, нито лукава, но въпреки това в нея имаше нещо странно. – Нужна ти е победата.

Победата над какво?

– Над злото. – продължи тя, сякаш четеше мислите ми. – Над всичко онова тъмно и черно в човешките души, и над онези пагубни мрачни сили, подтиквали хората толкова дълго към несправедният път, довел до гибелта на цялата раса.

– Но защо?

– Греша ли? – отвърна ми тя с въпрос. – Друго ли си търсил?

Може би.

Толкова години търсех с увехващата надежда други оцелели след цялата тази безсмислена война, която бе сринала човешката цивилизация и бе погубила расата ни. Никога не бях и помислил, че може да съм търсил нещо друго. Не бях се опитвал да открия истинската причина за авантюрата си.

Съществува ли наистина гарванът?

Можеше ли гарванът да е бил само една метафора за онова, което

бях търсил толкова дълго? Можеше ли да съм виждал това, което съм искал да видя, а не истината, да съм се самозалъгвал с неща, които никога не са съществували?

Да.

Но аз исках да спася момичето. Когато дойдох на тази планета и срещнах гарвана, аз обещах да спася девойката от съня си, да и дам онава, което хората бяха отнели от самите себе си в онази пагубна за човечеството война.

– Не. – отвърнах и я погледнах в очите. – Всъщност трябва да съм търсил именно това. Трябва да съм знаел, че няма други и че всички са мъртви.

– Тогава назови името и. – рече тя. – И я освободи от проклятието. Коя е тя?

– Да. – отговорих твърдо. Имаше само един единствен правилен отговор и след всички тези дълги години най-накрая го бях открил. – Гарванът.

– Това не е достатъчно. – отвърна ми русалката. – Не каза името и.

– Тя няма име. – знаех го някъде вътре в себе си и сега цялата тази река от информация се бе отприщила от спираният я бент. – Коя всъщност си ти?

Тя стоеше и ме наблюдаваше мълчалива.

– Гарванът, момичето от съня ми, онази девойка в града, увяхващото цвете, слънцето, рицарят в черно и ти. – гласът ми трепереше, сякаш не бяхме под водата, а някъде другаде. Думите ми кънтяха силно в невидими стени. – Не сте ли едно и също?

Фигурата на русалката започна да потъмнява и изменя в образът на гарвана. Искрите в очите му ме прободаха болезнено. Картината на кораба около нас избледня и погледът ми срещна отново онези притъпени образи на сградите в средновековния град на изоставената планета. А в следващия миг пред мен нямаше никакъв гарван.

Момичето от съня ми.

Девойката от града...

Както и да я наричах тя стоеше пред мен, протегнала напред ръцете си, а в тях блестеше, в синята гама, четвъртата последна сфера. Тази на победата.

– Искаш ли да спасиш човечеството? – заговори тя. – Готов ли си да дадеш собствения си живот за всички онези неразумни, които погубиха цялата човешка раса?

Трепнах.

Как?

Въпросът напираше в съзнанието ми. Как можех аз, последният оцелял да помогне на всички онези невинни и виновни? А можех ли въобще да го сторя? Беше ли това изпитание, на което ме подлагаше момичето в черно?

И да и не.

Тук, в този свят, всичко бе възможно. Всички сънища и фантазии приемаха истински образи.

– Готов ли си? – повтори тя.

Дали бях готов? Ако нистина можех да върна времето назад и да спра тази война щях да сторя всичко, което бе по силите ми. Дори живота си щях да дам.

– Да. – отвърнах.

– Страннико. – рече тя. – Това не е изпитание. Трябва да си абсолютно сигурен в избора си, защото веднъж тръгнеш ли по пътеката, връщане назад няма да има.

Свих юмруци...

Клетвата.

– Да. – по очите ми бяха започнали да се стичат сълзи. Щеше ли да изпълни последното ми желание? Щеше ли да стори онова, за което толкова дълго бях бленувал по време на пътя си?

Тя ме погледна в очите и се усмихна. В усмивката и имаше обич и почит.

– Вземи я. – рече.

Поех я безмълвен. Не знаех какво да отвърна, нито какво да сторя, но нещо вътре в мен ми подсказваше, че няма защо да се чудя, а просто да следвам хода на събитията.

Четирите сфери се изнизиха сами във въздуха и започнаха се въртят в кръг. Цветовете им преливаха от един във друг.

Символите на вселената.

Може би си го помислих и сякаш бях прав. Едва сега можех да осъзная истината в тях, да открия символа, който те означаваша за целия ни свят. Човешката вселена бе изтъкана именно чрез живота, който ни бе вдъхнат за да можем да съществуваме. Скъпоценностите ни бяха заслепили и това бе довело да пролятата човешка кръв.

Картината на заобиколилия ни пуст град се изгуби в мрак, очертаванията на скелето на пирамидата също. Наоколо пулсираше живата светлина на сферите. Те се въртяха около нас – аз и девойката пред мен. Двама души в „нищото“.

Изведнъж сферите избухнаха в множество малки светещи точки и се разпръснаха като заря наоколо. Блестяха някъде там в далечината или може би до нас. Не можех да определя. Не можех да осъзная, какво бе това разстояние. В съзнанието ми се бе загнездила една мисъл, която стопляше душата ми.

Победата.

Последната фаза бе победата. А после идваше отново живота. Когато се вгледах по-внимателно в онези малки блестящи точки забелязах и онези, по-малките, които се въртяха в орбитата си около тях. Виждах планетите. А когато се съсредоточих върху една от тях, която беше в по-голямата си част синя, забелязах и малките човечета, които се движеха по земята.

– Но какво ще стане когато фазата стигне отново до онзи момент на гибел? – помислих го, но в този свят, където бях попаднал аз, сякаш понятието говор не съществуваше в онзи смисъл, който познавах, защото всеки говореше с мислите си.

Девојката се приближи до мен и докосна рецепте ми със своите. Притиснах я към себе си.

По страните ми се стичаха топли сълзи.

– Ела. – рече тя. – Ще те заведе при останалите.

– Но...

– Да. – прекъсна ме тя, сякаш знаеше какво ще я запitam. – Докато човечеството достигне до залеза си, има още много време. А тогава отново ще има работа за гарванът.

Не разбрах смисъла, но сякаш някъде вътре в себе си го знаех. Вече го бях изживял.

Двамата вървахме по звездите. Ръка за ръка. Детските ми мечти или може би онова, което мислех за такива се бяха превърнали в истина. Сега...

Бях ли се превърнал в бог?

Запитах се.

Може би.

Никой не знаеше как изглеждат боговете.

София

15 април 2000 година.

КРАЙ

© 2000 Иван Димитров

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/396>]